

STICHTING VAKGROEP RESTAURATIESCHILDERS START VOORJAAR 2007 MET EIGEN ERKENNINGSREGELING

Martijn in 't Veld (l) en Gert van Zetten: 'Kwaliteit van restauratieschilderwerk borgen omdat de opdrachtgever dat wil'

(foto: Roel Dijkstra)

Oké, kwaliteit. Probeer dat maar eens hard te krijgen.

In 't Veld: 'Dat is ook moeilijk vast te stellen, zeker bij restauratieschilderwerk. Daarom heeft er altijd een op restauratieschilder gebied gespecialiseerde auditor zitting in het auditteam. Bijvoorbeeld uit de stal van Monumentenzorg die zijn of haar sporen heeft verdiend. Deze deskundigen beoordelen de kwaliteit van de uitgevoerde werken, waarbij we ons realiseren dat het voor restauratieschilderwerk veel moeilijker is om objectieve normen vast te leggen dan voor regulier schilderwerk.' Van Zetten: 'De diversiteit is enorm. Elk project heeft specifieke kenmerken. Van de restauratieschilder moet vast staan hoe hij of zij een restauratietraject doorloopt, hoe afwegingen gemaakt worden. Er moet een verdedigbaar en aantoonbaar plan zijn voor een restauratieproject, dat aangeeft op grond van welke argumenten is besloten voor een bepaalde aanpak.'

Er zijn nogal wat verschillen?

Van Zetten: 'Je hebt vergulders die alleen vergulden. Je hebt specialisten in hout- en marmerinitiaties. Alle combinaties zijn mogelijk.' In 't Veld: 'Met die verscheidenheid geven bedrijven juist zelf hun profiel aan, wat ze doen en zeggen te kunnen. Op dat profiel worden ze beoordeeld en daar kunnen ze voor gecertificeerd worden. Met het certificeren van de onderaannemers proberen we op deze manier aanvullend de hèle keten te borgen om de opdrachtgever te verzekeren van kwalitatief restauratiewerk.'

DEN HAAG – Als het goed gaat, is er in het voorjaar 2007 een nieuwe stichting, compleet met een eigen erkenningsregeling: Stichting Vakgroep Restauratieschilders. De voorbereidingen zijn in volle gang. SchildersVakkrant vroeg aan Gert van Zetten van Restauratiegroep St. Lucas, bestuurslid van de Stichting in oprichting, en aan adviseur Martijn in 't Veld van Hobéon Certificering uit Den Haag naar het waarom en het belang.

Alweer een erkenningsregeling? Wie bedenkt zoiets?

Van Zetten: 'Op de Restauratiebeurs van 2005 werden wij door Hobéon aangesproken. Zij onderzochten de mogelijkheden om onderaannemers zoals restauratieschilders, dakdekkers, rietdekkers en glazeniers te gaan certificeren. Het initiatief kwam dus van de certificeerders en niet vanuit de schildersbedrijven.' In 't Veld: 'Dat heeft in eerste instantie met onze filosofie te maken: de ketting is niet zo sterk als de zwakste schakel. Doordat de overheid zich meer terugtrekt van haar toezicht houdende taak, ontstaat de behoefte vanuit de markt om kwaliteitsborging op een ander manier in te richten. Daar spelen wij op in. Tot voor kort had Monumentenzorg de kwaliteitsbewaking in eigen hand. Nu hebben ze meer een adviserende rol. Door wijziging in de Monumentenwet zijn verantwoordelijkheden naar de lagere overheden verplaatst.'

De restauratieschilderbedrijven zijn duidelijk. Waarom Hobéon?

In 't Veld: 'We zijn al tien jaar betrokken bij het certificeren van restauratiebouwbedrijven dus is de stap naar onderaannemers niet ver weg.'

Van Zetten: 'Voor ons was het

nieuw. Je kunt tegenstribbelen maar we zijn met een klein groepje restauratieschilders vrij snel met Hobéon gaan praten die ons duidelijk maakte dat door het "wegvallen" van Monumentenzorg de opdrachtgevers behoefte hebben aan een ander soort van borging van kwaliteit.'

Dus kroop er een clubje restauratieschilders bij elkaar?

Van Zetten: 'Zo simpel gaat dat niet. Daar komt meer bij kijken. Dat bleek vier jaar geleden al. Toen ondernam het toenmalige Hoofdbedrijfschap al een poging om restauratieschilders in beeld te brengen. Ze waren voor opdrachtgevers namelijk moeilijk vindbaar. Maar het grootste probleem zat hem toen in het vaststellen van definitie: wat is eigenlijk een restauratieschilderbedrijf?'

In 't Veld: 'We hebben vanuit het eerste kleine netwerk van een zestal bedrijven en met deskundigen van Monumentenzorg de eerste stappen gezet naar de Erkenningsregeling

van de Stichting Vakgroep Restauratieschilders. In potentie schatten wij in dat het geldt voor ongeveer 200 bedrijven, variërend van eenmansbedrijven tot de grotere bedrijven.'

Hoeveel leden moet de vakgroep gaan krijgen en wat kost dat?

Van Zetten: 'In ieder geval minimaal dertig bedrijven om een vuist te kunnen maken. En natuurlijk om de kosten van de stichting te kunnen dekken. We willen het juist voor de kleine gespecialiseerde bedrijven mogelijk maken aan het traject mee te doen. Per slot van rekening bestaat het gros uit kleine bedrijven. Voor het lidmaatschap krijg je ook wat terug. Allereerst je certificaat, maar ook een eigen website en een secretariaat om de leden vindbaar te maken voor opdrachtgevers. Maar je kunt als vakgroep ook symposia organiseren, je beroepsgroep beter profileren, je kunt er met vragen en met klachten terecht, en je kunt er kennis en ervaring uitwisselen.'

In 't Veld: 'Maar het is ook zo: des te meer leden, des te meer gewicht leg je als vakgroep in de schaal. Je wilt voor opdrachtgevers iets betekenen. Allereerst door een objectieve kwaliteitsborging maar bovendien wil je opdrachtgevers de mogelijkheid tot kiezen bieden. Wat de kosten betreft: die zijn afhankelijk van de bedrijfs-grootte waarbij we hoogstwaarschijnlijk een variant aanbieden voor eenmanszaken en één voor grotere bedrijven.'

Dus geen vriendenclubje of veredelde kartelverarming?

Van Zetten: 'Integendeel. De restauratieschilderwereld is te klein voor vriendjespolitiek. Het zou een rem op de totstandkoming van de regeling zetten. Iedereen moet in het certificeringstraject kunnen stappen. Iedereen wordt volgens dezelfde criteria getoetst.' In 't Veld: 'Sterker nog: het voorlopige bestuur van de vakgroep in oprichting, dat nu alleen bestaat uit mensen van schildersbedrijven, wil zo snel mogelijk

plaats maken voor bestuursleden van "buiten", bijvoorbeeld uit het opleidingsveld of vanuit Monumentenzorg.'

Maar nu die borging. Wat valt er allemaal te borgen?

In 't Veld: 'We certificeren langsdrie hoofdlijnen. Allereerst is er de kwaliteit. Het geleverde werk moet goed zijn. Vervolgens de vakkundigheid van het personeel. Tenslotte de bedrijfskundige processen, want een opdrachtgever wil graag zekerheid over de continuïteit van de uit te voeren werkzaamheden. Het gaat vaak over hele kleine bedrijfjes.' Van Zetten: 'Maar omgekeerd: hoe gaat een groot bedrijf om met deze specifieke vakmensen? Wordt er juist gecommuniceerd, kortom, is de kwaliteit van het restauratieschilderwerk binnen dat grote geheel gewaarborgd? Een simpel voorbeeld: als de restauratieschilder om wat voor reden uitvalt, heeft dat bedrijf dan nagedacht over hoe het werk gecontinueerd zal worden?'